

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. A. K.,** zastoupen Mgr. Dagmar Benínkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2011, č. j. 58 Ca 15/2008 – 70,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2011, č. j. 58 Ca 15/2008 – 70, **se zrušuje,** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce - Ing. A. K. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2011, č. j. 58 Ca 15/2008 – 70, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 28. 11. 2011, č. j. 58 Ca 15/2008 – 70, zamítl jako nedůvodnou žalobu A. K., kterou se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Olomouckého kraje, odbor dopravy (dále také „žalovaný“) ze dne 8. 2. 2008, č. j. KUOK/12576/2008, sp. zn. KÚOK/3866/2008/ODSH/359, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, ze dne 28. 11. 2007, č. j. SmOl/AŘMV/2/1503/2007/Sla.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že rozhodnutím prvostupňového správního orgánu byl žalobce uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona

č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), kterého se dopustil tím, že dne 26. 7. 2007 v 11.35 hod. při řízení automobilu tov. značky Hyunday Accent, registrační značky X, v Olomouci na ulici Polská předjížděl na přechodu pro chodce vozidlo Iveco Autoškola Novotný, registrační značky X, za což byla žalobci uložena pokuta ve výši 5500 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí. Krajský soud zdůraznil, že jádrem sporu je posouzení otázky, zda žalobce přejížděl na přechodu pro chodce, či nikoliv. Správní orgány v této otázce vyšly z oznámení orgánů Policie České republiky, ze svědeckých výpovědí policistů a některých členů osádky vozidla, které bylo předjeto žalobcem, žalobce však na druhé straně tvrdil, že předjíždějící manévr dokončil ještě před přechodem a tuto skutečnost svědecky potvrdila jeho spolujezdkyně. Krajský soud se po přezkoumání provedených důkazů ve správním řízení ztotožnil se skutkovým závěrem žalovaného, který dovodil, že to byl žalobce, kdo jako řidič vozidla Hyundai Accent, RZ X, předjížděl dne 26. 7. 2007 v 11.35 hod. v obci Olomouc na ulici Polská vozidlo Iveco, Autoškola Novotný, RZ X, a že se tak stalo na přechodu pro chodce. Žalobce se proto tímto jednáním dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích. Správním orgánem uložené sankce nejsou ale nepřiměřené, protože při jejich ukládání postupoval zcela v souladu s ust. § 22 odst. 7 zákona o přestupcích za použití ust. § 11 a § 12 téhož zákona (sankce byly uloženy při samé spodní hranici zákonné sazby). Nic na tom nemění ani skutečnost, že i takto uložené sankce mohou ohrozit profesní život žalobce. Sankcionování za správní delikty nezná obecné instituty zmírnění sankcí pod spodní hranici sazby a upuštění od potrestání. Krajský soud nepřisvědčil ani výhradám žalobce stran neúplnosti a nedostatečnosti skutkových zjištění a pochybení při zjišťování skutkového stavu, zejména pokud jde o nesprávné hodnocení důkazů – svědeckých výpovědí. Výpověď svědků spolu s dalšími písemnými materiály založenými ve správním spise tvoří ucelený důkazní řetězec, z něhož lze spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. Krajský soud nevyhověl ani návrhu na doplnění dokazování provedením znaleckého posudku a výpovědí svědka – npor. O. N., které měly objasnit dopravní situace v místě, v němž mělo dojít ke spáchání přestupku. Správní soud v této souvislosti zdůraznil, že „vhodnost“ či „nevhodnost“ dopravního značení nemůže mít vliv na posouzení, zda došlo ke spáchání předmětného přestupku žalobcem.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce - Ing. A. K., jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou výslovně opřel o důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel zejména namítl, že krajský soud v rozporu se zákonem aproboval svým rozsudkem vady v řízení před žalovaným (vady při zjišťování skutkového stavu věci a při dokazování). Šlo především o neprovedení navrhovaného důkazu výslechem svědka Ing. O. N., který mohl osvětlit vadnost značení komunikace, kde mělo dojít k přestupku. Vadnost značení spočívala v absenci svislého výstražného označení přechodu pro chodce a nesprávného vodorovného značení mezi dvěma přechody přerušovanou středovou čarou, umožňující předjíždění zakončené přechodem pro chodce, kde je již předjíždění zakázáno. Tato vada ve značení musela nutně každého řidiče přinejmenším zmást. Uvedené platí tím

spíše, když dle písemného stanoviska tohoto navrhovaného svědka bylo vodorovné značení značně sjeté a méně viditelné. V přímém důsledku intervence stěžovatele na vadné značení tohoto úseku pozemní komunikace, pak bylo toto značení opraveno. Přerušovaná středová čára byla nahrazena čarou plnou zakazující předjíždění mezi dvěma přechody pro chodce a byla i doplněna svislá výstražná značka. Neprovedení důkazu výslechem svědka Ing. N. se promítlo v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. V tomto směru pochybil nejen žalovaný správní orgán, ale i krajský soud, který na uvedenou vadu ve správním řízení nereagoval a sám rovněž neprovedl navrhovaný důkaz. V tomto směru je přitom nesprávný závěr správního soudu, že svislého značení nebylo třeba. Podle ust. § 7 odst. 1 písm. m) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, platí, že výstražná dopravní značka „Pozor, přechod pro chodce" (č. A 11), se použije v obci v odůvodněných případech, například v nepřehledném úseku pozemní komunikace. Za situace, kdy mezi oběma přechody pro chodce vodorovné značení umožňovalo předjíždění, je naprosto zřejmé, že se o právě takový odůvodněný případ jednalo. Otázkou vadného a nepřehledného značení úseku komunikace v místě předmětného přestupku, se však žalovaný správní orgán ani krajský soud nezabývaly. Uvedené nezjišťované skutečnosti jsou ale rozhodnými faktory pro případné posouzení otázky, zda zde nebylo důvodu pro aplikaci ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích. Je totiž otázkou, co je závažnějším následkem. Je to manévr řidiče, který dokončí předjíždění pomalu jedoucího nákladního vozidla, jež tvoří překážku v provozu, na v tu chvíli prázdném přechodu či bezprostředně před ním [jemuž ale nezbude nic jiného než tento manévr dokončit, protože např. prudké brzdění a vracení se do pravého jízdního pruhu by mohlo způsobit mnohem závažnější následek, jakým je ohrožení vozidel jedoucích v protisměru, resp. vozidel jedoucích za vozidlem předjížděným]. Stěžovatel má za to, že řidič má být včas, čitelně a předvídatelně informován o podmínkách na pozemní komunikaci. Pokud ale příslušný správní orgán zmatečným dopravním řešením na místě samém tyto zásady poruší, nelze k tíži řidiče přičítat, že se dopustil dopravního přestupku. Krajský soud v rozporu se zákonem nepřihlédl ani k tomu, že správní orgány v rozporu s ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), neprovedly důkaz místním šetřením, či alespoň situačním plánem. Z těchto důkazů by musel dovodit – pouhým výpočtem vzdáleností obou přechodů, vzdálenosti odbočky vpravo, na kterou pak řidič odbočil a z rychlostí všech 3 vozidel, že k inkriminovanému přestupku nemohlo dojít. Nelze proto souhlasit s krajským soudem, který aproboval postup správních orgánů, jež neprovedly prakticky žádný z navrhovaných důkazů. Krajský soud též přehlédl významné rozpory v jednotlivých výpovědích svědků – stran barvy předjíždějícího vozidla, doby spáchání přestupku či hustoty provozu, o něž se ale opřel při svém závěru o prokázání viny přestupkem (rozporné a vyvrácené jinými důkazy byly právě ty výpovědi svědků, od nichž je dovozováno prokázání spáchání přestupku). Naproti tomu krajský soud pomíjí důkazní hodnotu výpovědi svědčících ve prospěch stěžovatele (H. N.) s tím, že jde o nevěrohodné svědectví. Krajský soud se ani neřídil předcházejícím závazným právním názorem zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, když pouze poupravil odůvodnění svého nového rozsudku. V neposlední řadě se stěžovatel domáhá, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Je tomu tak proto, že právní následky napadeného správního rozhodnutí by v současné situaci pro něj znamenaly citelnou újmu v podobě ztráty zaměstnání, přičemž na straně druhé by se přiznání odkladného účinku nedotklo práv třetích osob.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti A. K. nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a sám dospěl k závěru, že je třeba napadený rozsudek krajského soudu zrušit, a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že oznámením o zahájení řízení a předvoláním ze dne 25. 9. 2007 prvostupňový správní orgán stěžovateli oznámil jednak zahájení přestupkového řízení (na základě oznámení Policie České republiky o přestupku ze dne 26. 7. 2007) a jednak předvolal stěžovatele k ústnímu jednání na den 17. 10. 2007. Tohoto dne bylo provedeno ústní jednání za přítomnosti stěžovatele a svědků nstržm. L. P., P. N., M. Z. a H. N. Správní orgán I. stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že stěžovatel v Olomouci, při řízení osobního automobilu v Roosewelteově ulici, ještě před železničním přejezdem, dojel nákladní vozidlo s označením „Autoškola“, které jelo pomalu, přičemž obě motorová vozidla odbočila do ulice Polská. V této ulici na křižovatce Polská - Domovina pak započalo vozidlo řízené stěžovatelem předjíždění manévr, a na přechodu pro chodce předjelo nákladní vozidlo. Posléze pak byl automobil řízený stěžovatelem zastaven příslušníky Policie České republiky v jednosměrné ulici vedoucí k ulici 17. listopadu. Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, ze dne 28. 11. 2007, č. j. SmOl/AŘMV/2/1503/2007/Sla., byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o přestupcích, neboť porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tohoto ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích se dopustil tím, že dne 26. 7. 2007 v 11.35 hod. při řízení automobilu tov. značky Hyunday Accent, registrační značky X, v Olomouci na ulici Polská předjížděl na přechodu pro chodce vozidlo Iveco Autoškola Novotný, registrační značky X, za což pak byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 5500 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 8. 2. 2008, č. j. KÚOK/12576/2008, sp. zn. KÚOK/3866/2008/ODSH/359, bylo zamítnuto odvolání stěžovatele Ing. A. K. proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, ze dne 28. 11. 2007, č. j. SmOl/AŘMV/2/1503/2007/Sla., a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí. Proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 8. 2. 2008, č. j. KÚOK/12576/2008, sp. zn. KÚOK/3866/2008/ODSH/359, podal stěžovatel žalobu. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2009, č. j. 58 Ca 18/2008 - 28, byla žaloba stěžovatele zamítnuta. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 10. 2009, č. j. 7 As 69/2009 - 52, zrušil uvedený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Kasační soud uložil krajskému soudu, aby se znovu zabýval všemi žalobními námitkami, s nimiž se musí po jejich přezkoumání a vyhodnocení náležitým způsobem konkrétně vypořádat. Krajský soud v Ostravě posléze po provedení ústního jednání rozsudkem ze dne 28. 11. 2011, č. j. 58 Ca 15/2008 - 70, žalobu opět zamítl. Proti tomuto rozsudku směřuje nyní projednávaná kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a

uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Z obsahu podané kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel vytýká krajskému soudu nesprávné posouzení otázky úplnosti zjištěného skutkového stavu věci a hodnocení důkazů správními orgány. Tyto otázky se týkaly především správnosti a úplnosti vyhodnocení samotného provedení předjížděcího manévru a svědeckých výpovědí osádky vozidla autoškoly v kontextu konkrétních podmínek dopravní situace na místě samém, resp. stavu správnosti značení pozemní komunikace. Podle stěžovatele nebyl skutkový stav zjištěn dostatečně, když nebylo ohledáno místo samé, nebyl vyslechnut ani navrhovaný svědek npor. Ing. O. N. ke stavu značení sporného úseku komunikace na ulici Polská v Olomouci, popřípadě jiní svědci, a nebyl proveden ani navrhovaný znalecký posudek. Krajský soud pak i přes tyto žalobou vytýkané vady nedoplnil skutková zjištění stran správnosti značení pozemní komunikace

Jak již uvedl ve svém rozsudku krajský soud, základní otázkou, kterou je třeba v tomto řízení objasnit, je otázka, zda stěžovatel prováděl a dokončil předjíždění manévr na přechodu pro chodce nebo bezprostředně před ním, a zda tím spáchal přestupek, který mu je kladen za vinu. Naopak spornou není otázka, kdy byl předjíždění manévr vozidla Iveco Autoškola Novotný započat (v úseku komunikace označené podélnou přerušovanou vodorovnou čarou) před přechodem pro chodce na křižovatce ulic Polská a Domovina.

Správní orgány i krajský soud dospěly ke shodnému skutkovému závěru, že stěžovatel dokončil předjíždění manévr na přechodu pro chodce nebo bezprostředně před ním. Oba správní orgány i krajský soud se opřely o svědecké výpovědi osádky předjíždějícího vozidla IVECO Autoškola Novotný a z části o svědeckou výpověď policisty L. P., který osvědčil okamžik zahájení předjíždějícího manévru.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by tento skutkový závěr byl v nesouladu s důkazy obsaženými v předložených spisech. Svědci (Z. i N.) vypověděli, že sice neví, kdy přesně byl předjíždění manévr započat, ale že byl zcela jistě ukončen na přechodu pro chodce na křižovatce ulic Polská a Domovina, neboť jejich vozidlo bylo na shodné úrovni s vozidlem stěžovatele. Na tom ničeho nemění ani dílčí nesrovnalosti výpovědi svědka M. Z. a P. N. v konfrontaci s výpovědí svědka L. P. (zasahujícího policisty) a svědkyně H. N. ohledně hustoty provozu a času předjíždějícího manévru stěžovatele či barvy jeho vozu. Je tomu tak proto, že nelze spravedlivě po svědcích požadovat, aby si vše uchovávali v paměti do nejmenšího detailu. Podstatné na celé věci však bylo to, že oba nezávislí svědci osvědčili provádění předjíždějícího manévru, resp. jeho ukončení na přechodu pro chodce a na úrovni

jejich vozidla. Uvedený závěr pak není sto bez dalšího zvrátit ani svědectví svědkyně H. N., spolujezdkyně stěžovatele.

Stranou pozornosti krajského soudu ale zůstala otázka možných důsledků „nevhodného či nedostatečného dopravního značení“ pozemní komunikace ulice Polská, jehož objasnění se stěžovatel marně domáhal prostřednictvím svědecké výpovědi npor. Ing. O. N. za účelem objasnění dopravní situace v místě, kde mělo dojít ke spáchání přestupku.

Krajský soud správně vyložil, že vodorovné dopravní značení přechodu pro chodce (V7) nemusí být vždy doplněno svislou výstražnou značkou (A 11), a dospěl obdobně jako žalovaný k závěru, že bez ohledu na to, nesmí řidič předjíždět na přechodu nebo bezprostředně před ním. Nezabýval se však již skutkovou otázkou, kterou chtěl objasnit právě stěžovatel, a to, v jakém stavu bylo v inkriminovanou dobu vodorovné dopravní značení na ulici Polská v Olomouci. Jinak řečeno, správní soud se nezabýval tím, zda bylo toto dopravní značení dostatečně výrazné (viditelné nebo značně sjeté), tedy ve stavu, kdy by se jednalo o odůvodněný případ pro obligatorní použití značky A 11 [srov. § 7 odst. 1 písm. m) prováděcí vyhlášky č. 30/2001 Sb.], která tam však v inkriminovanou dobu ještě (oproti době po přestupku) nebyla].

Krajský soud se nezabýval možnou protichůdností vodorovného dopravního značení před přechodem Polská/Domovina, kterou mohl taktéž objasnit navrhovaný svědek npor. Ing. O. N., nebo případné ohledání místa spáchání přestupku ve správním řízení. Nelze ani vyloučit, že v případě, kdy by přerušovaná vodorovná čára bezprostředně navazovala na vodorovnou značku přechod pro chodce, by tato skutečnost mohla mít za následek aplikaci ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích. Takto vadně provedené vodorovné značení by bylo nejen protichůdné, ale pokud by jej účastníci silničního provozu dodržovali, nutně by se dopouštěli téhož přestupku, jaký je přičítán stěžovateli. Je-li totiž zakázáno předjíždět bezprostředně před přechodem, lze si jen stěží představit, a předvídat, že zde bude současně i povoleno předjíždění vodorovnou dopravní značkou (V7). Jinak řečeno, lze jen stěží dovozovat a předvídat, že je-li vodorovným značením povoleno předjíždění vozidel, že na toto značení bude bezprostředně navazovat vodorovné značení přechodu pro chodce, kde se nutně při realizaci předjížděcího manévru jedná o porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud se tedy nezabýval skutkovými okolnostmi věci, které mohly ve svém důsledku vést k aplikaci ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích.

Případný není poukaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83. V poukazované věci přestupce nerespektoval dopravní značení k zákazu zastavení dopravní značkou č. V 12c, a tím spáchal přestupek. Správní soud neuznal jeho argumentaci, že toto značení bylo nevhodné a konstatoval, že mu nepřísluší hodnotit vhodnost či nevhodnost dopravního značení. V projednávané věci však nešlo o totožný (obdobný) případ. Zde stěžovatel tvrdí, a tomu odpovídají i zjištěné skutkové okolnosti, že dopravní značení, které nebylo v řádném stavu, respektoval, ale že bylo nedostatečné (absence svislé značky přechodu pro chodce), a navzájem si odporovalo (vodorovná přerušovaná podélná čára navazovala na přechod pro chodce). V důsledku toho pak měl spáchat k tíži mu kladený přestupek. Nejde tedy o obdobnou věc, jak mylně dovozuje krajský soud, když zamítl návrh na doplnění dokazování. Naopak rozpornost, či nedostatečná výraznost stávajícího dopravního značení na rozhodném úseku, mohla mít

zásadní vliv na posouzení subjektivní stránky předmětného přestupku. Stěžovatel se tedy oprávněně domáhal provedení svědecké výpovědi npor. Ing. O. N. za účelem objasnění dopravní situace v místě, v němž mělo dojít ke spáchání přestupku.

Otázkou stavu vodorovného dopravního značení a jeho možných důsledků ve vztahu k zavinění stěžovatele, tedy subjektivní stránkou přestupku, se však ani žalovaný ani krajský soud nezabývali, ačkoliv byla namítána v žalobě i kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že právní závěr krajského soudu o spáchání dopravního přestupku stěžovatelem je založen na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, který má dopady především ve vztahu k zavinění stěžovatele.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2011, č. j. 58 Ca 15/2008 – 70, je opodstatněná, a proto napadený rozsudek podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby doplnil svá skutková zjištění stran stavu pozemní komunikace a jejího dopravního značení, a teprve po té se opětovně a přezkoumatelným způsobem zabýval zaviněním stěžovatele s tím, zda v předmětné věci byly, či nebyly dány okolnosti, které by zavinění stěžovatele vylučovaly. Jinak řečeno, aby v mezích bodů správní žaloby, účinné právní úpravy a vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu opětovně posoudil zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, a teprve po té vydal rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje kasační soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Kasační soud již nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože bez prodlení (ihned po předložení spisu a po nezbytném poučení účastníků řízení) rozhodl o věci samé. Za této situace potom nemohou skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ani nastat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, který byl publikován pod č. 173/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu